

บันทึก

เรื่อง การปฏิบัติพิธีการศุลกากร

ตามหนังสือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร.๐๕๐๓/๑๗๒๒๐ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๐๗ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเกี่ยวกับเรื่อง การปฏิบัติพิธีการศุลกากร ตามที่กระทรวงการคลังขอให้พิจารณาว่า ความเห็นของกรมศุลกากร ในเรื่องนี้ถูกต้องหรือไม่เพียงใด ทั้งนี้ตามที่กรมศุลกากรรายงานมาว่า เนื่องด้วยขณะนี้ได้เกิด ปัญหาในด้านศุลกากรขึ้นว่า ของที่นำเข้าโดยฝ่าฝืนข้อกักตหรือที่มีได้ปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วน ตามกฎหมายว่าด้วยข้อกักต และผู้นำเข้าได้ทำความตกลงเพื่อระงับคดีกับกรมศุลกากรตาม มาตรา ๑๐๒ หรือตกลงกับคณะกรรมการเปรียบเทียบตามมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๙๖ แล้ว แต่ไม่รีบของเช่นนี้มีปัญหาว่า เมื่อผู้นำเข้าได้ปฏิบัติตามข้อตกลงระงับ คดีดังกล่าวแล้ว จะให้ปฏิบัติพิธีการศุลกากรโดยให้ทำใบขนสินค้า ชำระอากร และรับการตรวจ ปลดปล่อยเช่นเดียวกับของที่นำเข้ามาตามปกติได้หรือไม่เพียงใด ซึ่งกรมศุลกากรมีความเห็นในขณะนี้ว่า มาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ที่บัญญัติไว้ว่า “ของใด ๆ ซึ่งในขณะ เวลาที่นำเข้ามานั้น ไม่เป็นของต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมาย หรือประกาศอื่น จะนำเข้ามาในพระราชอาณาจักก็เป็นการชอบธรรม แต่ก่อนจะปล่อยของนี้ไปพ้นจากความรักษา ของศุลกากรจะต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามกฎหมายกับยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียค่าภาษี ศุลกากรจนครบหรือให้เงินสดไว้เป็นประกัน” นั้น ได้กำหนดไว้เฉพาะ”ของต้องห้าม” และมีให้ รวมถึง “ของต้องกักต” และคำวินิจฉัยพิธีการที่ ๓/๒๔๘๔ ของกรมศุลกากรที่มีให้เรียกเก็บอากร ก็ใช้เฉพาะแก่ของต้องกักตที่ศุลกากรสั่งให้รีบ ฉะนั้น ของต้องกักตที่กรมศุลกากรหรือ คณะกรรมการเปรียบเทียบมีความเห็นไม่ควรรีบ นำจะยื่นใบขนสินค้าและชำระอากรตามพิธีการ ปกติได้ โดยให้หมายเหตุไว้ในใบขนสินค้าว่า ได้ทำความตกลงระงับคดีกับกรมศุลกากรหรือ คณะกรรมการเปรียบเทียบแล้ว การปฏิบัติดังกล่าวนี้จะขัดข้อบกพร่องเกี่ยวกับสถิติค่าอากรและ การควบคุมเงินตราต่างประเทศให้หมดไปได้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๕) ได้พิจารณาแล้วมี ความเห็นว่ ในกรณีที่ของต้องกักตนำผ่านด่านศุลกากรโดยที่ของต้องกักตนั้นไม่มีใบอนุญาต หรือใบอนุญาตขาดอายุ หรือไม่ได้ขออนุญาตไว้ก่อนที่จะนำผ่านด่านศุลกากร และอธิบดีกรม ศุลกากรหรือคณะกรรมการเปรียบเทียบเมื่อได้ปฏิบัติการตามมาตรา ๑๐๒ วรรคหนึ่ง<sup>๑</sup> หรือ

ส่งพร้อมกับหนังสือที่ สร.๐๕๐๓/๔๙๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๐๘

<sup>๑</sup> มาตรา ๑๐๒ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูกฟ้องตาม พระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกัน

มาตรา ๑๐๒ ทวิ<sup>๒</sup> แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ แล้วเห็นว่าไม่ควรฟ้องร้องก็ย่อมจะสั่งให้ผู้นำของต้องจำกัดดำเนินการยื่นใบขนส่งสินค้าเพื่อปฏิบัติพิธีการศุลกากรให้เป็นไปตามมาตรา ๔๐<sup>๓</sup> แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ด้วยก็ได้ ทั้งนี้เพราะของต้องจำกัดไม่ใช่ของต้องห้ามจึงอยู่ในข่ายบังคับใช้ตามมาตรา ๔๐ ดังกล่าวข้างต้น ฉะนั้น ความเห็นของกรมศุลกากรจึงถูกต้องแล้ว

(ลงชื่อ) หยุด แสงอุทัย  
(นายหยุด แสงอุทัย)  
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๐๘

---

ตามที่อธิบดีจะเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มผู้กระทำความผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๒</sup> มาตรา ๑๐๒ ทวิ สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พุทธศักราช ๒๔๙๐ และมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่หมื่นบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลังและผู้แทนกรมตำรวจ ที่จะเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำความผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

<sup>๓</sup> มาตรา ๔๐ ของใด ๆ ซึ่งในขณะเวลานำเข้ามานั้น ไม่เป็นของต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมาย หรือประการอื่น จะนำเข้ามาในพระราชอาณาจักก็เป็นการชอบธรรม แต่ก่อนจะปล่อยของนี้ไปพ้นจากความรักษาของศุลกากรจะต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามกฎหมาย กับยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียค่าภาษีศุลกากรจนครบหรือให้เงินสดไว้เป็นประกัน